

CENTRALE RAAD VAN BEROEP

AAW/WAO 1991/99

UITSPRAAK

I. Ontstaan en loop van het geding

Eiser heeft op daartoe bij aanvullend beroepschrift aangevoerde gronden hoger beroep ingesteld tegen een door de Raad van Beroep te Amsterdam onder dagtekening 28 december 1990 tussen partijen gegeven uitspraak, waarnaar hierbij wordt verwezen.

Het geding is behandeld ter terechtzitting van de Raad, gehouden op 7 februari 1992, waar eiser zich heeft doen vertegenwoordigen door mr. W.A. P., werkzaam bij het Gemeenschappelijk Administratiekantoor, terwijl gedaagde niet is verschenen.

II. Motivering

Aan gedaagde, die laatstelijk als kelner werkzaam was geweest, zijn met ingang van 13 april 1988 in verband met bij hem bestaande rugklachten uitkeringen ingevolge de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (AAW) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO) toegekend, berekend naar een mate van arbeidsongeschiktheid van 80 tot 100%.

Bij de bestreden beslissing van 3 augustus 1989 heeft eiser ingaande 1 september 1989 gedaagdes AAW-uitkering ingetrokken en de WAO-uitkering herzien en nader vastgesteld naar een arbeidsongeschiktheidspercentage van 15 tot 25, omdat gedaagde in staat werd geacht tot het verrichten van passende werkzaamheden.

De Raad van Beroep heeft bij de aangevallen uitspraak de vraag of eiser bij de bestreden beslissing de bij gedaagde op en na 1 september 1989 bestaande mate van arbeidsongeschiktheid met een indeling in de arbeidsongeschiktheidsklasse van 15 tot 25% juist heeft gewaardeerd, bevestigend beantwoord. De Raad sluit zich aan bij dat oordeel en de daartoe door de eerste rechter gebezigde overwegingen.

De bestreden beslissing is niettemin door de eerste rechter vernietigd omdat eiser gedaagde onvoldoende tijd had gegund om zich op de nieuwe situatie in te stellen. De aangevallen uitspraak bevat daaromtrent de volgende overwegingen:

‘Bij brief van 28 juli 1989 heeft verweerder klager in kennis gesteld van de voorgenomen verlaging van zijn uitkering hetgeen bij de bestreden beslissing van 3 augustus 1989 geschied is met ingang van 1 september 1989.

De Raad is van oordeel dat klager aldus onvoldoende tijd is gegund om zich in te stellen op de nieuwe situatie die na verlaging van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering ontstond. Een uitlooptermijn van drie maanden is in een geval als het onderhavige, gezien ook de jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep, wenselijk.’

Eiser is in hoger beroep gekomen tegen deze overwegingen van de eerste rechter en heeft daartoe in het aanvullend beroepschrift aangevoerd:

‘Ondergetekende is het echter niet eens met de overweging in de uitspraak dat de heer G. eerst op 28 juli 1989 van de voorgenomen verlaging/beeindiging van de arbeidsongeschiktheidsuitkering in kennis is gesteld. Op 3 juli 1989 is van de kant van de GMD aan de heer G. een brief verzonden met de mededeling dat de bedrijfsvereniging zou worden geadviseerd het arbeidsongeschiktheidspercentage te herzien naar 15–25%. Naar het oordeel van ondergetekende had het de heer G. met deze brief duidelijk moeten zijn — zo hij het al niet uit de voorafgaande gesprekken met de GMD had moeten begrijpen — dat met de verlaging van zijn uitkering ernstig rekening moest worden gehouden. Naar de mening van ondergetekende is het in overeenstemming met de jurisprudentie van uw Raad dat de arbeidsongeschiktheidsuitkering van de heer G. na ongeveer 3 maanden na 3 juli 1989 wordt berekend naar de mate van arbeidsongeschiktheid van 15–25% en wel met ingang van 1 oktober 1989.’

De Raad overweegt het volgende.

De bij het nemen van een herzienings- of intrekingsbeslissing in acht te nemen eisen die het zorgvuldigheidsbeginsel aan een bestuursorgaan als eiser stelt, brengen, naar de Raad vele malen heeft overwogen, mee dat aan een betrokkene na confrontatie met de opvatting dat hij ongeschikt is voor zijn eigen werk maar geschikt is voor passende werkzaamheden, een zogeheten uitlooptermijn wordt gegund. In verschillende uitspraken — vide ook de uitspraak van 7 april 1988, gepubliceerd in RSV 1988/262 — heeft de Raad geoordeeld dat het iets te verstrekkend is om een bestuursorgaan steeds te houden aan een uitlooptermijn van minimaal drie maanden. De Raad voegt daar aan toe dat een termijn korter dan twee maanden vanaf de dag waarop de betrokkene met voormelde opvatting is geconfronteerd en op de hoogte is gebracht van de voor hem bestaande arbeidsmogelijkheden en de dag met ingang waarvan de herziening of de intrekking plaatsvindt, niet in overeenstemming is met een zorgvuldige, rechtens te aanvaarden wetstoepassing.

Op grond van de gedingstukken stelt de Raad vast dat de arbeidsdeskundige van de Gemeenschappelijke Medische Dienst (GMD) op 25 april 1989 met gedaagde een gesprek heeft gevoerd over zijn mogelijkheden voor terugkeer op de arbeidsmarkt en dat hij gedaagde bij brief van 26 juni 1986 heeft ingelicht over de voor hem nog bestaande arbeidsmogelijkheden. Bij brief van 3 juli 1989 heeft de GMD gedaagde vervolgens geïnformeerd omtrent het aan de bedrijfsvereniging uit te brengen advies met betrekking tot de datum met ingang waarvan de verlaging van zijn uitkeringen plaatsvindt. De Raad houdt het er dan ook voor dat gedaagde eerst op 4 juli 1989 daarvan op de hoogte kon zijn.

Aangezien de bestreden beslissing uitgaat van 1 september 1989 als datum met ingang waarvan effectuering van de schatting plaatsvindt, is niet voldaan aan de zojuist aangegeven minimumeis die vanuit een oogpunt van zorgvuldigheid aan de in acht te nemen uitlooptermijn voor de hier aan de orde zijnde gevallen dient te worden gesteld.

De Raad merkt ten overvloede nog op dat een uitlooptermijn van 2 maanden vanaf 4 juli 1989 in dit geval als voldoende zorgvuldig moet worden beschouwd.

Uit het voorgaande vloeit voort dat moet worden beslist als volgt.

III. Beslissing

De Centrale Raad van Beroep,

recht doende:

vernietigt de aangevallen uitspraak voorzover in hoger beroep aangevochten.

21-02-1992